

Pazar Ekmeği

— sidika-emek · 12 Aralık 2012

Ne zaman sokağa oyun oynamak için çıksam nemli gözlerle bakardım çocuklara! Çünkü onlar çok farklıydı. İ geçirirdim çoğu zaman! Çünkü onların gülüşü, onların giyinişı, onların arkadaşları, onların oyuncakları hatta kiminle kimin oynadığı bile farklıydı. Aynı dünyada yaşıyor olsak bile farklı dünyalarda yaşıyor gibiydik.

Onun için uzak dururdum hep! Küçümsenmekten korkumdan, dışlanmaktan korkumda... n hatta sırtımdaki kıyafeti gördüklerinde "A benim elbisem"diyeceklerindendi tüm korkum! O yüzden ne zaman sokağa çıksam anacığımın aldığı kazağı, ayağıma da diktiriverdiği fıstanı giyerdim. Oldukları yere gitsem de karşıdan seyrederdim çoğu zaman! Katlamazdım aralarına beni çağırmadıkları sürece! Ne zaman ilerinden biri "hadi gel"derse hayat dururdu işte o zaman benim için! Gözümdeki yaşlar geri gider, söylemek istediğim tüm kelimeler boğazıma dizilirdi. Ben yine de her şeye rağmen katlırdım aralarına!

Ne zaman onların arkadaşı, kardeşı olduğumu düşünsem herhangi bir şey bizi yine ayırırdı. Düşseler koşanları çok olurdu. Bir yerleri acısa öpenleri çok olurdu. Üstleri pislense hemen değiştirirlerdi. Üşüseler çifte, çifte kazak giyerlerdi. Karınları acıksa bir tane ellerine alsalar bir tane de ceplerine koyarlardı. Çünkü yiyecekleri çoktu. Eksikleri yoktu yani!

Oysa ben farklıydım. Ben bulduğumu yerdim. Bulduğumu giyerdim. Bulduğumla arkadaşlık ederdim. Arkadaş seçme şansım da yoktu açıkçası! Düştüğümde de kendim kalkardım. Üstümü başımı kendim silkelerdim. Anacığımı beklemezdim gelsin de kaldırsın diye! Yani başımın çaresine kendim bakardım. Farklıydım işte! Bu kendimi küçük görmemden değil tamamen yaşama şartlarımızdan kaynaklanan bir durumdu.

Farklıydım. Olmadık şartlarda hiç hak etmediğim hayatı yaşamaktı farkım! Her ne kadar bu benim tercihim olmasa da!

Bir gün elime aldığım ekmeği çocukların karşısına geçip sanki aylarca aç kalmış gibi yedim. Öyle güzeldi ki, helva gibi tatlıydı bana göre! Çünkü bu ekmeği anam aylar sonra getirmişti. Pazar ekmeği (fırın ekmeği)idi adı benim nazarımda! Anacığım ayda yılda Muğla'ya veya başka bir yere pazara falan giderse alırdı. Onun için adını pazar ekmeği koymuştum. Bu ekmeğ eve geldiğinde yemek aramazdım. Sadece bahçede pırasa, soğan ya da sarımsak olsa yeterdi bana! Yapraklarını koparıp oturur yerdim. Başka çocukların et yemesinden tatlı gelirdi bana! Çünkü o ekmeği anam para biriktirir, benim sevdiğimi bildiği için özellikle alırdı. Onun için tadı başkaydı işte! Pazar ekmeğinde anamla benim sevgim vardı, her ne kadar kuru ekmeğ olsa da!

Sevginin olduğu yerde acı bir şey, kötü bir şey olabilir miydi hiç?